

Αδημοσίευτες Εμπειρίες με τον Γέροντα Παΐσιο

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Έχοντας γνωρίσει και συναναστραφεί, όσο μου ήταν δυνατό, τον Γέροντα Παΐσιο κατά τα τελευταία τέσσερα χρόνια της επίγειας ζωής του, το καλοκαίρι του 1994, πληροφορήθηκα αρκετές μέρες μετά την 12η Ιουλίου για τον θάνατό του· ο ίδιος, άλλωστε, είχε αφήσει οδηγίες να μην ανακοινωθεί τίποτα για τουλάχιστον τέσσερις μέρες.

Ήταν γεγονός, ότι από το πρώτο λεπτό της αλησμόνητης και πρωτόγνωρης συνάντησής μου μαζί του, το 1990, αγκιστρώθηκα πνευματικά επάνω του (όπως κι αμέτρητοι άλλοι) διότι βρήκα ακριβώς αυτό που έψαχνα εναγωνίως. Συνειδητά ή ασυνείδητα, από τα πρώτα εφηβικά μου χρόνια, το Περιβόλι της Παναγίας μου απηύθυνε με τον τρόπο του το «έρχου και ίδε». Έκτοτε, βίωσα πριν και μετά το θάνατο του Οσίου Αυτού, πολλά αξιοθαύμαστα γεγονότα που με ανάθρεψαν εξ αρχής και έκτοτε με συντηρούν. Γράφω ανώνυμα εδώ, για να μην εξανεμιστεί το όφελος του αναγνώστη, από τον οποιοδήποτε λογισμό νομίζοντας ότι αποζητώ την περιαυτολογία ή την αυτοπροβολή.

Είχα γυρίσει από την Αγγλία στις αρχές Ιουλίου του 1994, απ' όπου σπούδαζα τότε, και προγραμματίζαμε με κοντινούς φίλους, την καθιερωμένη επίσκεψή μας στον Άθωνα. Απ' τη στιγμή που έμαθα ότι ο Γέροντας δε θα ήταν, πλέον, ποτέ πια εκεί, για πολλές μέρες είχα έντονα το αναπόφευκτο συναίσθημα του δυσαναπλήρωτου κενού, που αφήνει ένας τέτοιος άνθρωπος όταν φεύγει από τον κόσμο. Βασανιζόμουν, μάλιστα, με το ερώτημα «και τώρα τι, και τώρα ποιος;» -το οποίο μου απαντήθηκε αργότερα με θαυμαστό τρόπο. Σκεπτόμουν, ότι έπρεπε οπωσδήποτε να βρω κάποιον σαν κι εκείνον, για να συνεχίσω να έχω μία αυθεντική πνευματική αναφορά κι ένα ζωντανό πρότυπο έμπνευσης, αλλά γνωρίζοντας ότι σαν τον Γέροντα Παΐσιο θα περνούσε σίγουρα πολύς καιρός μέχρι να βρεθεί παρόμοιος άνθρωπος που θα είχε τη Χάρη μέσα του σε τέτοιο βαθμό, επικρατούσε μέσα μου μία χαρμολύπη, η οποία έτεινε να μεταλλαχθεί με έναν ύπουλο τρόπο σε απελπισία...

Όντας στο αποκορύφωμα αυτής της διάθεσης, μία από 'κείνες τις μέρες, επέστρεφα από τη δουλειά μου στον Πειραιά. Οδηγώντας στην αρχή της οδού Πειραιώς, στο πρώτο φανάρι σταμάτησα και είδα να πλησιάζει προς το παράθυρό

μου, ένας νέος, μέτριος στο ανάστημα θα έλεγα, αδύνατος, με πυκνά μαύρα, ελαφρώς σγουρά μαλλιά και λεπτό μουστάκι. Θύμιζε να έχει ένα στυλ από παλαιότερες εποχές. Προς στιγμήν, θεώρησα ότι ήταν κάποιος που συχνάζει στα φανάρια και είτε θα πουλάει κάτι, είτε θα ζητάει λεφτά καθαρίζοντας τζάμια ή όχι. Ο συγκεκριμένος, πλησιάζοντας όλο και πιο πολύ και προσποιούμενος ότι θέλει κάτι να μου πει, με επηρέασε ώστε να κατεβάσω το παράθυρό μου. Πρόσεξα από πιο κοντά ότι ο άνθρωπος αυτός είχε μία οικεία φυσιογνωμία, μία ασυνήθιστα χαρμόσυνη έκφραση και εξέπεμπε μία απρόσμενη αισιοδοξία.

Το φανάρι ετοιμαζόταν ν' ανάψει πράσινο και μέχρι να αναγκαστώ να ξεκινήσω από τα κορναρίσματα, μου μίλησε χαμογελώντας, αφού τον ρώτησα χωρίς να το πολυσκεφτώ:

«Από πού έρχεσαι;»

«Ήμουν στο Άγιο Όρος, ξέρεις στον Γέροντα Παΐσιο. Όλους τους βοηθάει και δεν αφήνει κανέναν», μου είπε ετοιμόλογα.

«Και... εγώ...τον ήξερα» του απάντησα με έκπληξη και αυθορμητισμό. «Τώρα όμως που κοιμήθηκε, το έμαθες;»

«Ναι, αλλά μην ξεχνάς ότι εκείνος τους νοιαζόταν όλους, πόσο μάλλον τώρα...» απάντησε με νόημα. «Γι' αυτό, μην ανησυχείς αδερφέ μου. Στο καλό!».

Αναγκάστηκα να τον χαιρετήσω γρήγορα φωνάζοντας του ένα «Ευχαριστώ, να 'σαι καλά» κι έφυγα εντυπωσιασμένος για τη συζήτηση αυτή με έναν άγνωστο. Σκεπτόμουν, επίσης, ότι αυτό που μόλις είχε συμβεί ήταν ένα μήνυμα ότι άνθρωποι σαν τον Γέροντα Παΐσιο, παρόλο που αφήνουν σωματικώς τον κόσμο, είναι περισσότερο παρόντες μετά το θάνατο τους, κι έτσι το συναισθηματικό κενό που είχα ίσως να ήταν λίγο απερίσκεπτο.

Επίσης, κατάλαβα ότι απ' τον άνθρωπο αυτόν του Θεού θα βλέπαμε περισσότερα «σημεία και τέρατα» στο μέλλον, απ' ότι μέχρι τότε, και συνειδητοποίησα αμέσως ότι θα ερχόταν αργά ή γρήγορα η ώρα που θα προσευχόμαστε και θ' αναφερόμαστε σε 'κείνον μπροστά σε αγιογραφίες του. Ακόμα, ότι όλοι εμείς που γνωρίσαμε σύγχρονους Αγίους σαν τον Γέροντα Παΐσιο, βρισκόμασταν τώρα με τη σειρά μας στη θέση εκείνων που θαυμάζαμε επειδή συναναστράφηκαν, αιώνες πριν, μεγάλους Αγίους και Μάρτυρες (σημειωτέον ότι ο Γέροντας απολαμβάνει και τα δύο στεφάνια), κι ότι αυτό δεν θα έπρεπε ποτέ ν' αποτελέσει καύχηση, αλλά ανάξια ευλογία και βαρύ χρέος πνευματικής αξιοποίησης και μετάδοσης αυτών των εμπειριών, με ταπεινότητα και σεβασμό. Δηλαδή, με εκείνη την «πνευματική

αρχοντιά» την οποία δίδασκε ο Γέροντας σε όλους με τα έργα του.

(συνεχίζεται)